

af en eller anden Art i sin Valgkreds; det er mærkeligt, hvor det aabner Øjnene paa ham just for de Tjenestemænds Stilling, som er ansatte ved den paagældende Institution. Jeg skal ikke nævne Eksempler, skønt jeg tror, at det ikke vilde falde mig svært, men jeg synes, det gælder i lige Grad for alle dem, der har talt om saadanne enkelte Spørgsmaal, at de hver Gang siger: Dette kan man godt gøre, thi det betyder saa lidt i finansiell Henseende, det koster saa lidt. Hvis man vilde opsummere, hvad hver af de 140 Folketingsmænd vilde kunne foreslaa — og det er jo ikke umuligt, at enhver af dem vilde have en lille Ting at foreslaa i Retning af Forbedring af visse Tjenestemænds Kaar —, vilde det føre meget vidt.

Jeg er nødt til at omtale nogle Ændringer, som jeg selv har berørt. Den ene drejer sig om Statspolitiet. Der har jeg benyttet det Udtryk, at der var sket en Fejltagelse, som maatte berigtiges, og det ærede Medlem fra Aakirkeby (Koføed) har gjort Indsigelse mod Ordet: Fejltagelse. Jeg kan forsaavidt give det ærede Medlem Ret, som jeg kan udtale, at jeg maaske hellere skulde have brugt Ordet: Fejl. Kommissionen har meget godt vidst, hvad den gjorde, den har sat Statspolitiets Lønninger ind i den Gruppe af Lønninger, som syntes den passende. Men hvad er der sket? Der er sket dette, at ved en Lov af 30. Juni faar Statspolitiet sine Lønninger bevilget, og man maa da ikke undre sig over, at Statspolitiets Betjente og Overbetjente, Vagtmestre og Overvagtmestre — de har danske Navne — i skøn Enighed udtaler, at det kan de ikke forstaa, at man den 30. Juni bevilger dem Lønninger ved en Lov, som er vedtaget her og stadfæstet af Hans Majestæt Kongen, hvorefter man i et Lovforslag, der fremsættes af mig som Finansminister, foreslaar, at de skal have ringere Løn end lige vedtaget. Jeg maa ganske misbillige — og det vil vistnok enhver gøre — Tanken om, at der kunde være Mulighed for en Strejke fra Politiets Side; det er vi vel enige om, at Politiet har ikke Lov til at strejke, og jeg lægger ikke større Vægt paa Truselen, men jeg kan ikke undre mig over, at disse Tjenestemænd er blevet højst overrasket, da det skete, det vilde ogsaa alle andre blive i et lignende Tilfælde. Derfor var det ganske nødvendigt, at jeg ved Lovforslagets Fremsættelse gjorde opmærksom herpaa. En Fejl foreligger der altsaa her, og denne Fejl maa rettes, derom kan der

ikke være den fjerneste Tvivl, men intet kunde være mig fjernere end overfor den udmærkede Kommission, der har været nedsat, at sige, at den har begaaet en Fejltagelse. Den har handlet rigtigt, og Rigsdagen har, maaske uden nogen særdeles Kundskab om, hvad den gjorde — det skete saa hurtigt —, den 30. Juni bevilget visse Lønninger, som er ret store, i alt Fald i Forhold til andre Lønninger. Sket er imidlertid sket, og jeg kan ikke se, hvorledes man kan gaa tilbage fra det, som Rigsdagen en Gang har vedtaget, altsaa maa der finde en Berigtigelse Sted; hvorledes den skal foregaa, bliver en Sag, som Udvalget maa forhandle om, og som jeg vel kun indirekte har at gøre med — som enhver kan forstaa, maa Udvalget forhandle om de enkelte Ministeriers Tjenestemænd med vedkommende Minister —, thi jeg maa fralægge mig en Sagkundskab angaaende disse Punkter, som heller ikke nogen kan vente af mig eller tiltro mig. Endnu maa jeg dog sige om Statspolitiets Stilling, at i den nævnte Lov af 30. Juni er der f. Eks. fastsat meget bestemte Regler for deres Pensionering, som paa ingen Maade falder sammen med Pensionsbestemmelserne i Lovforslaget. Jeg tror ikke, det ærede Medlem fra Aakirkeby (Koføed) vil være uenig med mig deri. Der er foreslaaet i dette Lovforslag, hvad alle er enige om, at vi skal have: fælles Regler for Pensioneringen af alle Tjenestemænd, det er da ganske umuligt, at Statspolitiet alene, hvor udmærket dets Virksomhed end kan være, skal pensioneres paa en helt anden Maade end andre Tjenestemænd. En Rettelse maa der til her. Jeg haaber ikke at have krænket Kommissionen som Helhed eller dens enkelte Medlemmer ved at sige dette.

Nogle Rettelser er foretagne i Finansministeriet, inden Lovforslaget blev fremsat, dels for Finansministeriets eget Vedkommende, dels for enkelte andre Ministeriers Vedkommende — paa Punkter, hvor man mente, det ikke havde stor Betydning —, fordi det var lettere at faa det gjort straks, og man var af den Mening, at det skulde gøres. Blandt de Rettelser, som berører Finansministeriet, er der en, som ikke har finansiell Betydning — ellers vilde jeg ikke have foretaget den —, nemlig den, at de højeste Embedsmænd i Generaltolddirektoratet ikke som foreslaaet af Kommissionen er opførte med deres Lønninger under Generaltolddirektoratet, men derimod under Finansministeriet. Grunden er ganske simpelt den